

ваше да го гони, и кумай мало остана да го стигне, тая ужастна и плачевна минута, дѣтинска та любовь подкани го да направи какво то мужіе храбри несмѣять да направятъ. Младия Векнеръ, гледавъ крайна та бѣда, въ кой то бѣше отецъ свой, грабна единъ весма остръ ножъ, и ся хварли въ море то. Бѣль плаватель и погрузитель изрядный, зацо то неговъ отецъ бѣше го обучилъ въ воды ге да плава, той часъ кумай, кога началъ да ходи, отиде прочее задъ звѣровидна та тая рыба, журнася подъ корема ѿ, послѣ съ равно то искусство, постоянство, и юначество, забичи ножа всецѣло въ животно то. Ненасытна та рыба, понеже ся находдаше отъ болесты ге при послѣдно то дыханѣ, остави первия си ловъ, и ся варнала съ лютость противъ новаго противополобца.

— Сега ся представи съ страшно видѣніе предъ путницы ге, и корабленицы ге, кой то стояха обладаемыи отъ тренеть, и грыжа. Момчето не боизно да ся противлява противъ таковаго всемотаго неприятеля, и за време послѣдуваше неравно то бореніе. Като онова чудовище обикаляше за да грабни лова си, получило момчето да забичи дваждъ, и трыждъ кожа въ тѣло то му: обаче немаше сила момчето за да даде смертоносныя ударъ, и за то ся принуди слѣдъ мало време да остави борба та, и да трагне да дойде, камъ то кораба.

Най напоконъ корабленицы ге хварлиха много важъ, камто отца си: и камто великодушнатъ